

www.galarna.si

Lorraine Heath: *Midnight Pleasures With A Scoundrel*

Prevod: Vesna Česnik Korošec

Copyright © 2009 by Jan Nowasky

*Published by arrangement with Avon Books, an imprint of
HarperCollins Publishers.*

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2017

Vse pravice pridržane.

*Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje,
reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev,
predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov
v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem,
tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v
elektronski obliki.*

Slika na naslovnici: The Illustrated Romance, Shutterstock

Distribucija: Aurora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

HEATH, Lorraine

Polnočni užitki z malopridnežem / Lorraine Heath ; prevod
Vesna Česnik Korošec. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ,
2017. - (Malopridneži St. Jamesa ; knj. 4)

500 izv. - Prevod dela: Midnight pleasures with a scoundrel

ISBN 978-961-7015-04-1 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 90851841

Lorraine Heath

**Polnočni užitki z
malopridnežem**

Malopridneži St. Jamesa: 4. knjiga

Prevod:

Vesna Česnik Korošec

Za Lisičke

Alice, Franny, Jane, Jo, Julie,

Kay, Sandy, Suzanne, Tracy

*Življenje je veliko bolj zabavno z vami, dame, ob
nalivanju vina.*

Uvod

Iz dnevnika Jamesa Swindlerja

V meni biva tema. Ponovno sem se rodil, ko sem gledal, kako so obesili očeta. Javno obešanje s prazničnim vzdušjem na ulicah, kakor da sem samo jaz razumel izgubo, kakor da je bilo za ukradeni predmet vredno uničiti tako njegovo kot moje življenje.

Rodil sem se osem let prej in z mojim prihodom se je od tega sveta poslovila moja mati. Tako sem z očetovo smrtjo postal sirota, ki ni imela kam iti in nikogar, ki bi jo vzel k sebi.

Sredi radostne množice radovednih gledalcev sta bila fanta, ki sta prepoznala mojo stisko – po umazanem obrazu so mi tekle solze, medtem ko so

se drugi rogali in smejali moji zgodbi. Oče mi je rekel, naj bom močan. Celo pomežiknil je, preden so mu čez glavo poveznili kapuco. Kakor da bi bile vislice samo potegavščina, malce dobre zabave, nekaj, čemur bi se kasneje smejal.

Vendar ni bila potegavščina, in če se oče zdaj smeji, ga sliši samo hudič.

Tistega dne nisem bil močan, vendar sem od takrat pokazal moč.

Fanta sta me potolažila na običajen fantovski način: z udarcem po rami in 'stisni zobe, poba'. Povabila sta me s sabo. Jack je bil starejši, imel je bahav korak. Luke je zijal s široko odprtimi očmi in domneval sem, da je bilo to zanj prvo obešanje. Ko smo se prebijali skozi prenatrpano množico, so njuni spretni prsti izmaknili mnogo mošenj in robčkov.

Ko se je stemnilo, sta me povedla skozi vrvež siromašne soseske do vrat otroškega rekruta po imenu Feagan. Z meni podobnimi ni imel veliko koristi, dokler ni od svojih delavcev prejel dragocenega plena. Ti so bili vsi otroci. Med njimi je bilo samo eno dekle. Dekle z živo rdečimi lasmi in nežnimi zelenimi očmi. Ime ji je bilo Frannie. Ko sem spoznal, da sta me Jack in Luke privedla v tatinski brlog, me je minila želja po tem, da bi ostal. Nisem želel biti del nečesa, kar bi

me zagotovo privedlo na vislice. Vendar je bila želja, da ne izpustim iz oči mlade deklice, večja, zato sem ostal.

Postal sem zelo več v pridobivanju podatkov in pomagal sem kovati goljufije. Za kraje nisem bil tako nadarjen. Večkrat so me ujeli in kazni sem prestal, kot me je naučil oče – z ravnodušnostjo in pomežikom.

Tako sem postal vse predobro seznanjen s tem, da pravni sistem ni bil pravičen in da je bila pogosto cena tega nedolžnost. Začel sem biti pozoren na to, kako so delili pravico. Zakaj je en fant za krajo srebrnega robčka dobil deset udarcev z bičem, medtem ko so drugega prepeljali v kazensko kolonijo na Novi Zelandiji? Kako so pridobili dokaze? Kako je lahko nekdo določil krivdo? Še pomembneje, kako dokazati nedolžnost?

Sčasoma sem začel naskrivaj delati za londonsko metropolitansko policijo. Nisem se bal senc temnejšega dela Londona. Tudi ko sem odkrito delal za Scotland Yard, sem šel tja, kamor drugi niso imeli nobene želje hoditi.

V tolažbo mi je bilo zavedanje, da nikoli nisem prijel nedolžnega. Nepridiprava sem, odvisno od resnosti prestopka, pogosto odpravil samo z

udarcem po roki in opozorilom, da opazujem, vedno opazujem. Le kakšen pomen ima fina navlaka, če je lahko človek na ulici izgubil življenje? Veliko bolj so me skrbeli – in tudi fascinirali – tisti strašnejši zločini.

Ti so privlačili temo, ki je ždela v meni, in tako so bili deležni moje vnete pozornosti ...

In me navsezadnje privedli do nje.

1. poglavje

London
1852

Maščevanje ni bilo za strahopetce. Če bi si Eleanor Watkins vzela čas za globlji razmislek, bi jo morda motilo dejstvo, da jo je povsem prevzela potreba po tem, da ga doseže. Vendar ni imela, vse odkar je odkrila in prebrala sestrin dnevnik ter spoznala, kakšne grozote so resnično doletele Elisabeth med zadnjo sezono v Londonu, časa za nič drugega kot za načrtovanje, kako jo najbolje maščevati. Eleanor je bila odločena, da bo moški, ki je njeno sestro iz sladke nedolžnosti popeljal v brezobzirno mesenost, drago plačal za svoje grehe, kakor je sestra plačala zaradi svoje lahkovernosti.

Njena sla po maščevanju je vodila vsa njena dejanja, vsako njeno misel, in sicer od trenutka, ko jo je zbudilo ptičje petje, pa vse dokler ni položila glave na blazino, da bi prestala še eno noč nemirnega spanca in grozljivih mor, ki jih je napajal vsak poteg sestrinega pisala, ko je opisovala sramoto, ki jo je prestala zaradi markiza Rockberryja.

Eleanorina obsedena potreba po povračilu je bila razlog za to, da se je zdaj sprehajala skozi Cremornske vrtove veliko pozneje, kot bi se po njih sprehajala spodobna ženska. Celu spodobni moški so že odšli, a moškega, ki mu je sledila, bi težko označila za častivrednega, čeprav je precej dobro igral. Slišala je, da je ognjemet, ki so ga vsako noč uprizorili na vrtovih, sijajen. Vendar on ni prišel pravočasno, da bi užival v tako preprostem užitku, kot je gledanje bleščečih izbruhov svetlobe, ki obarvajo nebo. Ne, njegovi užitki so bili bolj temačne in zle narave.

Tako je lord Rockberry, preden se je neopazno pojavil, čakal, dokler se niso spodobni ljudje pobrali z vrtov in so prišli pokvarjenci z zlimi nameni. Njegov zlovešči smeh je odmeval po vrtovih, ko se je občasno ustavil, da bi govoril z enim ali drugim malopridnežem. Visok in vitek je hitro korakal skozi množico in za njim je vihralo ogrinjalo, kar je še podkrepilo občutek, da se je imel za kralja

pokvarjencev. Kljub njegovi višini in cilindru je morala pohiteti mimo ljudi, da ga je obdržala na očeh – in odločena je bila, da bo to izpeljala na tak način, da je ne bo opazil. Ne bo podlegla njegovim prepričljivim čarom kakor njena sestra. Če bo kdo od njiju padel, je bila odločena, da bo to on.

Predstavljala si je, kako se nocoj v njegovo srce zarije bodalo, da bo cel svet videl, kako je pokvarjeno in črno, a vedela je, da to ni ne pravi čas ne kraj za to. Morala je biti previdna in izvesti načrt, tako kot si ga je zamislila – sicer bo pristala na vislicah. Naj je imela sestro še tako rada, se ji še ni bila pripravljena pridružiti – ampak če je bilo njeno življenje cena za maščevanje, jo bo plačala. Od trenutka, ko se je podala na to pot, se je zavedala, da jo bo ta lahko privedla v Newgate. Tega ne bo obžalovala, samo da bo Rockberryja spravila v pekel.

»Bi želeli malce družbe?«

Čeden mladenič, ki se je postavil prednjo, ji je namenil očarljiv nasmeh. Imel je dobro krojena oblačila in domnevala je, da če bi se ustrezno predstavila družbi, bi morda kakšen drugi večer z njim plesala na plesu. »Ne, hvala. Z nekom se dobim.«

»Srečnež. Če ne pride ...«

»Bo,« se je zlagala, ga obšla in pohitela mimo pljuskajočega vodometa ter si ob tem želela, da bi lahko za trenutek uživala v lepoti vrtov.

Presneto. Kam je šel Rockberry? Pospešila je korak in olajšano izdihnila, ko ga je opazila med pogovorom s prsato žensko, katere obleka je imela nespodobno globok izrez, da je vsem prisotnim nudila vpogled v delček tega, kar je imela ponuditi. Očitno ni bila to, kar je Rockberry iskal, ker je odšel naprej, ne da bi se ozrl nazaj. Ne, raje je imel bolj nedolžne dame. Nikakor ni mogla razumeti, zakaj je prišel sem, kjer so dopuščali nespodobno vedenje in ga celo pričakovali. Rockberry je bil nagnjen k nedopustnemu in je njeno sestro prisilil, da je prenašala sprevržena, grešna in izprijena dejanja.

Šest dni je že beležila njegove navade in običaje, se trudila izrisati vzorec njegovega življenja in skušala ugotoviti, kako na najboljši način opraviti s tem življenjem, brez da bi žrtvovala svojega.

Na žalost ji življenje v vasici ob morju ni ravno nudilo izobrazbe ali izkušenj za igro mačke z mišjo in v tej smrtonosni igri se je pogosteje kot ne bala, da je ona plen in ne plenilec. Še posebej zato, ker je imela vedno večji občutek, da je, medtem ko je ona sledila lordu Rockberryju, nekdo sledil njej.

Ko je zrak okrog nje polnil vonj iz sivke narejenih utic, se je trudila, da se ne bi ozrla nazaj in pokazala, da se zaveda zasledovalca. Prvič je na velikega moškega, ki ji je sledil, postala pozorna dva večera pred tem, ko je Rockberry obiskal Scotland Yard. Pri svojih načrtih z Rockberryjem bi morala biti bolj nevsiljiva. Morda ga je s svojo drznostjo prestrašila, saj je poskrbela, da se je zavedal, v upanju, da bo začel dvomiti o lastni prištevnosti. Toliko bolje bi bilo, če bi zblaznel in bi si vzel življenje. Namesto tega je bilo možno, da jo je prijavil policiji.

Nocoj svojega zasledovalca še ni uzrla, ampak prepričana je bila, da je bil tam, saj so se ji dlake na vratu naježile in spreletaval jo je srh.

To, da je bila tako blizu Temze in da se je okrog tiho valila gosta megla, ki je zabilasala barve vsega, kar jo je obdajalo, nikakor ni pomagalo. Plinske svetilke so postale medle meglice, ki so se srhljivo trudile osvetljevati to, kar bi mnogi raje skrili. Izza senčnih koticov brestov in topolov je prihajalo mrmranje gospodov in zapeljiv smeh žensk.

Ni bila več prepričana, kaj je upala, da bo dosegla, če bo Rockberryju sledila na tako sumljiv kraj, vendar je morala vedeti, kaj je počel in s kom se je sestal, da bi dognala, kdaj je najboljši trenutek za napad. Previdnost pred prikladnostjo.

Skozi noč se je potikal kot sestradana zver, vendar je vedela, da ne išče hrane, ampak razvratne užitke – dnevnik njene sestre je z intimnimi in srce parajočimi podrobnostmi razkril, kako jo je zapeljal, ne samo za lasten užitek, ampak tudi za zabavo drugih. Kakor da njene želje ne bi štele, so bile njene sanje obsojene na propad. Rockberry je Elisabeth uničil veliko prej, preden se je s pečine pognala v razburkano morje pod njimi.

Zatrla je solze – zdaj ni bil čas, da podleže žalosti – okrepila je namero, da bo Rockberry drago plačal krivdo za sestrično smrt pri rosnih devetnajstih letih.

Odvratnež je izginil okrog ovinka. Presneto! Bil je preveč zatopljen sam vase, da bi se zavedal, da mu sledijo, zato je gotovo imel v mislih kakšen ljubezenski sestanek. Spraševala se je, ali si je že izbral naslednjo žrtev. Če je to držalo, potem bo morda že nocoj končala igro, saj ni mogla stati ob strani in pustiti, da še ena ženska trpi, tako kot je Elisabeth.

Zavila je okrog dreves in sunkovito obstala. Pot so ji zapirali trije gospodje, ki so se pohotno režali.

»Pozdravljena, ljubica,« je rekel srednji in ji dal vtis, da je on glavni.

Luči v okolici so bile izjemno medle in siva megla tudi ni pomagala. O njem je lahko razbrala samo

to, da je bil svetel, in če se ne bi podlo smehljal, bi se ji morda zdel celo čeden. Njegova prijateljica sta bila temna. Eden je bil razpoznaven po precej neprivlačnem, gomoljastem nosu, drugi pa po obžalovanja vrednem pomanjkanju brade, kakor da bi se ta nekako spustila v vrat. Ob njihovih raziskujočih pogledih jo je spreletaval srh in komaj se je krotila, da se pred njimi ni zgrbila. Nosili so prvovrstna oblačila in se nadejali zabave, odločeni, da uživajo v svoji mladosti, dokler je bila ta še njihova.

Ona se je z Elisabethino smrtjo postarala krepko prek svojih dvajsetih let.

»Oprostite, prosim.« Skušala se je nameniti mimo njih, a so se kot eden pomaknili, da bi ji zaprli pot. Srce ji je poskočilo in posnemalo ritem vlaka, ki jo je pripeljal v London, šklopotalo je in razbijalo ter grozilo, da se bo vsak čas iztirilo. Naredila je korak nazaj in Brezbradi je stopil stran, da ne bi pobegnila. Nenadoma je bila obkoljena. Moški bi jo zlahka zvelikli v najtemnejši del vrta, kjer ni bilo upanja, da bi ohranila dostojanstvo.

Poskusila je odpreti torbico, da bi v njej poiskala bodalo, ki je bilo njen edini vir zaščite, vendar ji jo je Brezbradi iztrgal iz prijema in ji ob tem skoraj izpulil roko. »Ne!« je zavpila.

»Daj no, bodi pridno dekle,« je rekel svetlolasec, ko jo je objel z roko in jo dvignil od tal, da je stala na prstih.

Preplavila jo je groza in predirno je kriknila, vendar je bilo vse, kar je slišala, smeh, ko so jo začeli vleči proti temni praznini. Ne bo se zlahka vdala temu, kar so nameravali. Borila se bo, praskala ...

»Počakajte, gospodje! Dama je z mano.«

Moški, ki so jo silili z glavne potke, so bili prav tako kot ona presenečeni nad globokim, samozavestnim glasom, ki je bil očitno namenjen njim. Rahlo so se odmaknili, da je lahko skozi ozko špranjo uzrla s sencami obdano postavo velikega moškega s širokimi rameni, ki je bil višji od kateregakoli moškega, ki ga je kdaj videla.

Nenadoma si je utrl pot do nje, ji roko ovil okrog pasu, jo rešil napadalca in z drugo roko odmaknil druga dva moška.

»Nič hudega vam ne želim,« ji je hitro zamrmral z nizkim, pomirjajočim glasom. »Če želite to noč preživeti z nedotaknjeno krepostjo, predlagam, da greste z mano.«

Vse na njem je bilo skrito v mračnih sencah, ki so spremljale prevladujočo meglo. Imel je temne lase, vendar ni razločila točnega odtenka. V njegovem

prijemu je občutila moč kakor tudi samozavest. Nagonsko je začutila, da ni bil moški, ki bi se vsiljeval ženskam. Ni imel potrebe po tem. Na njem je bilo nekaj zaščitniškega in spoznala je, da je po vsej verjetnosti on moški, ki ji je sledil, moški s Scotland Yarda. Zdelo se ji je, da se ne bi bal hudiča, in obšla jo je nora misel, da bi ji morda lahko pomagal pri Rockberryju. Vendar je takoj spoznala, da se tako kot prijatelju tudi neznanцу ne more zaupati. Vsaj glede tega ne, ko je bilo toliko – ko je bilo vse – na kocki.

Odmaknil je pogled z nje in šele takrat se je zavedela, da imata občinstvo. Trije mladeniči so srepeli vanju.

»Poslušaj, kolega,« je rekel glavni, »mi smo jo imeli prvi.«

»Kot sem že povedal, je z mano.«

»Razumeli smo, da je na voljo.«

»Narobe ste bili obveščeni.« S čvrstim prijemom okrog nje je zakorakal stran. Morala je pohiteti, da je držala korak z njim. Preden sta se približala glavni poti, so jima trije moški zaprli pot. Zaslišala je, kako je naveličano zavzdihnil.

»Gospodje, bi se nocoj res radi topli, čeprav ne morete zmagati?«

»Mi smo trije, ti si sam. Takšna razmerja moči so mi všeč.«

»Jaz imam boljše možnosti. Odrasel sem na ulici in se boril z mnogo hujšimi, kot ste vi.«

»Zveniš kot gospod.«

»Vendar se borim kot sam hudič.« V njegovem glasu je odmevala prikrita grožnja.

Moški, ki so jo nadlegovali, očitno niso bili samo podli, ampak tudi neumni. Gomoljasti nos je zamahnil ...

Njen zaščitnik jo je naglo potisnil za svoj hrbet – tako je začela razmišljati o njem – medtem ko je odbil udarec in zbil Gomoljastega na tla. Napadla sta ga druga dva. Medtem ko je z ramo zadel Brezbradega, da se je ta opotekel nazaj, je njen rešitelj zaril pest v trebuh svetlolasega moškega. Svetlolasec se je z vzdihom zvil in padel na kolena. Potem se je njen rešitelj obrnil proti Gomoljastemu, ko se je ta postavil na noge. Okrog njih je odmeval zamolkel udarec mesa, ko so členki njenega zaščitnika zadeli moškega pod brado. Gomoljasti se je opotekel nazaj in krilil z rokami. Nerodno razkrečen je padel po tleh in negibno obležal. Ko sta se njegova tovariša skušala spraviti na noge, je njen zaščitnik podelil še dva hitra udarca, ki sta oba spet spravila na tla.

»Ostanite tam, dokler ne odideva,« je ukazal zaščitnik, preden ji je ponudil roko. »Greva?«